

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

96. An Sacerdos possit aliquando in sanitate communicare praedictos
amentes? Et an hæc opinio non procedat in perpetuo, & absolutè fatuis,
sed in semifatuis, quibus Echaristiam in Paschate dari ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

quiratur, vt eiusmodi amentes censeantur Eucharistiam desiderasse, quando erant sui compos, & sic esse dispositi ad communionem.

4. Respondetur in primis necessarium esse, vt quando in amentiam inciderunt, non constet eos fuisse aliqua graui culpa infectos, quia cum in amentia non potuerint eam exiari, absolute censentur indigni hoc Sacramento: si verò sint baptizati, & Christianam vitam egerint, nec constet de tali graui culpa, eo ipso pietas Ecclesie indicat eos esse sufficienter dispositos ad Eucharistiam, & aliqua ratione virtualiter ipsam Eucharistiam desiderasse, & hæc omnia docet Granados de Sacram. in 3. part. contr. 6. tractat. 10. dispur. 5. num. 3. & 4. vbi citat D. Thomam, Sotum, & Valentiam, quibus ego addo Ioannem de Lugo de Sacram. Eucharist. dispur. 13. sect. 3. num. 24. & 25. Marchantium in resolut. pastor. de Sacramento tract. 4. cap. 3. ques. 1. cas. 1. Reginaldum tom. 2. lib. 29. num. 79. Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 69. sect. 2. Valquez dispur. 214. num. 3. Kellifonium tom. 2. in 3. part. quest. 80. art. 1. dnb. 1. num. 56. Merarium tom. 3. de Sacram. Eucharist. disp. 13. sect. 4. num. 2. Chapeauillam de Sacram. Euchar. 9. qui docet in tali casu, posse Hostiam in vino præberi infirmo, vel vt alibi diximus, in 1. part. tract. 14. resol. 78. sumatur particula non consecrata, & detur infirmo amenti, qui illam deglutiat, detur postea particula consecrata. Et ita docet Zambranos de Sacram. Eucharist. dub. 4. cap. 5. num. 5. & me citato, nouissimè Ioannes Sancius in secl. disp. 38. num. 2. & 3.

Que hic est Ref. antecedens, s. vlt. in principio.

RESOL. XCVI.

An Sacerdos possit aliquando in sanitate communicare predictos amentes?

Et an hæc opinio non procedat in perpetuo, & absolute fatuis, sed in semifatuis, quibus Eucharistiam in Paschate dari debere: imo quoties Eucharistiam sibi ministrare postulerint?

Et alij quinque casus ex opinione Sancij circa sumptionem Eucharistia. eorum adducuntur, sed iam omnes magis late in hoc tractatu sunt discussi, & explanati in suis Resolutionib. peculiaribus. Ex p. 2. tit. 14. Ref. 79.

§. 1. **R**espondeo negatiuè eam Zambrano in decis. cas. conscient. cap. 3. dub. 6. num. 8. & alijs, nam hoc conceditur illis tantum in articulo mortis, quia in articulo necessitatis toleratur aliqua minor dispositio, & reuerentia, quæ non impedit gratiam habitualem, quæ tamen non debet tolerari extra talem necessitatem.

2. His tamen non obstantibus Ioseph Angles in 4. sent. docuit quotannis dictos amentes debere communicari, & hanc sententiam videtur etiam docere Villalobos in sum. part. 1. tract. 7. dub. 40. n. 3. & quia eodex rarus est, ponam eius verba. [La duda es si à estos freneticos se les ha de dar fuera del articulo de la muerte, mi parecer es, que se les puede dar algunas vezes, mayormente si tienen reuerencia à este Sacramento, y algun vfo de razon, como son algunos Religiosos Sanctos, que por el tiempo vinieron à caducar.] Sed hæc opinio admitti non potest in perpetuo, & absolute fatuis, sed in semifatuis, in quibus etiam Henriquez lib. 8. cap. 4. n. 3. & 4. putat Eucharistiam in Paschate dari debere: imò Sancius in secl. disp. 26. num. 5. & dispur. 38. num. 9. probat illis Eucharistiam ministrandam esse toties, quoties eam sibi ministrari postulauerint, quia si in paschate, vel aliquando communicant, nullam committunt irreuerentiam, nec etiam consentit pluries commu-

Sup. hoc pro semifatuis sup. in Ref. 93 §. Probatur, ad medium.

nico, cum tam homo suscipiens, quam Sacramentum susceptum semper vnum, & idem sint. Neque imaginari potest quomodo hodie communicando oriatur, de nouo irreuerentia, que hinc incipiendo Eucharistiam non fuit orta; dummodo actio sit eadem in specie, Sacramentum idem, & homo, qui suscipit, sit eum eodem vlt. rationis quo fuit heri. Ita Sanchez. Sed an probabiliter iudicent viri docti. Nam hic author nimis laxas opinioniones tenet circa frequentiam Sacramenti Eucharistia. Primò enim docet, ad communicandam quædam peccati mortalis conscientiam, præter necessarium, nem gloriam non suscipiatur Eucharistia. Scdm. adò, esse magis expediens coniugatis die habitare, quæ Eucharistiam suscipere: item die illo qui fornicationem, aut pollutionem voluntariam commisit, si de illa confiteatur. Tertio, pueros statim, & habent vsum rationis esse communicandos. Quarto, toties penitentes Eucharistiam sumere, censet commendandi venialia peccata, siue impedientes illorum. Quintò, non esse etiam expediens Prælati Religionum priuare aliquoties suos Religiosos susceptione Sacrae Eucharistia causa illos mortificandi, & eorum idem Confessarius erga suos penitentes. Hæc omnia Sancius in secl. dispur. 22. resol. 21. Sed aduersus illam adest communis opinio Duborum, & nouissimè Salazar Societatis Iesv. in prælati sup. commun. edita Martini anno Domini millesimo secentesimo vigesimo secundo, & omnes sequentes propositiones, refellit.

RESOL. XCVII.

An moribundo sit danda Eucharistia cum priuato vomitu?

Et an si acciderit, quod infirmus inquam vomitus suos fuerit, & sumpta Eucharistia vomitus fuerit, quid est faciendum? Ex part. 5. tract. 3. Ref. 15.

§. 1. **H**ic casus potest frequenter accidere, & ad illud respondet Ioan. Sancius in secl. dispur. 38. n. 2. vbi sic ait: Notandum duplicem vomitus speciem ex mente Medicorum posse inferri. Prima, quæ neutrum adueniat, nisi sumpto cibo, vel potu. Secunda ex sola corporis agilitate, & aliqua sumptione oritur. Signa autem distentionis vomitus tunc efficacia erunt, quando infirmus nullis qualitatibus sit, vt cibum sumptum indigestum, siue modicum, siue multum, non pariter stomachus retinere, sed statim expellat in propria specie, aut per vomitum, aut per seculum, & tunc administranda non est Eucharistia. Si verò modicum retineat cibum, Eucharistiam ministrari poterit. Imò modicum non retineat, aut statim credentiam exhibendam Eucharistiam, præsertim si hostia consecrata adeò exigua sit quantitas, quod iudicio Medico credatur non motura stomachum, cum parum pro nihilo reputetur. Porò ad capiendam huius experientiam, vt securius ministraret, potrigatur Hostia non consecrata, quæ cæcæ, minimè consecrata ostendit. Sic ille, qui in nouissima editione quoad hæc experientiam citat meipsum in prima part. tract. 78. & subdit postea, quod si vomitus, vel secessus secundo contingat modo, & nullis naturæ sit vt, etiam nullo sumpto cibo periret, ministrari nullo modo debet Eucharistia à quo vomitu tamen, si cessauerit vomitus per sex horas iudicet Medicus, dum Eucharistia

Sup. tom. Ref. 15. in R. S. leg. alio not. Sup. vno in R. S. leg. alio not. Sup. in R. S. leg. alio not.